

מחר לכלבים?

מונמי

זל מוטלא טלאים טלאים. כאשר כל טלאי מותקן של כמה שנים.
 ס בניגוד לכל האסונות ומצבי החירום, היה הראשון
 ט הפעם הראשונה שנמל-האוויר פשט את הרגל —
 לל סתם עומס.
 וז עומס. 10,500 איש חלפו דרכו באותו יום.

מחנה פליטים:

6.21 בבוקר. תמונה זו איננה לקוחה מסרט על עקורים, בתום מלחמת העולם השנייה. כך נראה אולם הנוסעים היוצאים במלך התעופה לוד. צעירים שהתיישבו מלחמתין עד בוש,

התקפלו לתוך שקי-השינה שלהם והלכו לישון עד בוא הגאולה. איש אינו מחייך למראה השלט (ברקע) התלוי מעל המד-רגות המובילות ליציאה למטוס, אשר בו כתוב: "דרך צלחה", וכדי להגיע עליו צריך לעבור דרך כל שלבי חבלגאן של הנמל.

בנמל את הדרוש. לא סוד היא דעתו של מומחה לא קטן בנושא — עזר וייצמן, שקבע בנידון: "תקציבי-הפיתוח של נמל לוד הם אידיאליים."

דוגמה ועירה, אך אופיינית לצרות-המוחין של המשרד: אחד הפקקים בזרי-מת הנוסעים בנמל הם הסבלים. כאשר היה וייצמן שר-התחבורה, תיכנן לפתור את הבעייה על-ידי הקמת קואופרטיב של הסבלים, כדי להניעם לתפוקה מוגברת על-ידי השתתפות ברווחים. עזר הלך, והתוכנית לא יצאה לפועל.

מנהל הנמל הנוכחי, ורדי, ביקש לפתור את הבעייה על-ידי תוספת 40 סבלים. שלושה חודשים לא זכה לקבל את מבור קשו. רק ביום השחור של הראשון ב-אוגוסט, כאשר שר-התחבורה הגיע בהול לנמל המתפוצץ, כדי להופיע שם בפני הטלוויזיה — זכה ורדי לאישור בקשתו. (המשך בעמוד הבא)

היום: התנגשות מטוסים מעל השדה — כמו שקרה עכשיו ביפאן.

שעיר-

לעזאזל

ה מועמד הנוכחי להיורק לכלבים, להליות מוקע כאשר בכל הביונות, הוא מנהל הנמל הנוכחי, יצחק ורדי. ורדי הוא המנהל מספר 11. כל אחד מקודמיו התפטר — או התפטר — לאחר לא יותר משנתיים בתפקיד. שכן תפקידו הראשון של מנהל נמל-התעופה לוד, מאז ומתמיד — היה לשמש כשעיר-לעזאזל.

הסיבה היחידה כמעט, לכל ביוזין כמר עט, שאירע בנמל אי-פעם — הצטמצמה, בסופו של דבר, למחדל בהשקעות: משר-התחבורה לא טרח מעולם להשקיע

ומייואשים - ממתינים התיירים לגורלם

כלומר, רצו לחלוף דרכו, אך נתקעו. להשוואה: ביום הקודם, עברו בנמל 5,500 איש. השיא של השנה שעברה — היה 7,500.

כישלון

מוחלט

ה ראשון לאוגוסט הוא תחילת חופ-1 שנת בתי-הספר בישראל, כאשר המור-נים יוצאים לחו"ל. באירופה, היה זה סוף-שבוע ארוך. התוצאה: הנמל נתגלה במלוא כישלונו, כפקק הלאומי של ישראל. אל, נוכח העומס. האולמות הענקיים המו-אדם עד אפס מקום. המוגנים עבדו לריק. אי-אפשר היה להשיג משקה קר, או להגיע לשירותים. נוסעים המתנינו שעות ארוכות בתור. בכל התורים. להיכנס. לצאת. מכס. דרכונים. מזוודות. היתה זו יממה מפחידה, חלום-בלהות המתרחש כא-שר אירגון מודרני מתפרק ומפסיק לפ-עול.

לא פחות מפחידה היתה תגובתם של בכירי העובדים: "זה היה אסון, אבל לא נורא. משרד התחבורה לא יתעורר מזה. הוא לא יתעורר משום דבר — עד שלא יקרה האסון שעליו אנחנו מתריעים כל שנים, ואשר רק בנס לא התרחש עד

יש המתוח מאות קרובים וידידים הבאים גם של נוסעים מגיעים ארצה. הם מוסיפים גם וז וצחלות שמחה, כאשר הם מזהים את קורבנם.

אחת התעלפה

ונוסעת אחרת משיבה את רוחה. זה אירע באולם הנוסעים המגיעים, ליד דוכני ביקורת הדרכונים. במקום 9 תחנות ביקורת, פועלות משום מה רק 4 או 5. התוצאה: תורים אינסופיים.